

— Ерикъ трѣбва да умре . . . — пошѣпна горещо Радуль. — Не може да се губи нито мигъ повече.

— Какво искате да кажете? — попита полека Добрѣмиръ и замисленитѣ му тъмни очи странно свѣтнаха срълѣ жълтото, изпито, постническо лице.

— Азъ мисля, че е ясно казано — пошѣпна Георги.

Навѣнъ тихо се похлопа. Песове излаяха, следъ това веднага млѣкнаха.

— Трѣбва да сж Ксантъ и Кулеонъ — каза Илища.

Наистина това бѣха двама представители на павликянитѣ, които за пръвъ пѣтъ идѣха на тайното събрание.

Тѣ влѣзоха отрупани съ снѣгъ, разтърсиха предъ огъня леденитѣ висулки по калпацитѣ си, затропаха съ крака да се сгрѣятъ.

— Защо не си вързвате загаритѣ, бе люде Божи! Щѣха да ни изядатъ — възкликна Кулеонъ и почна да съблича кожуха си.

Следъ малко пристигна и куманскиятъ князь Сокичъ. Подиръ него дойдоха алагаторъ Георги, бояритѣ Хрелко и Драгота, богомила братъ Стефанъ. Ала всички чакаха съ явно нетърпение пристигането на младия шарѣчия Драганъ. Той бѣ заминалъ съ тайна порѣжка за Търновъ. Царъ Борилъ искаше майсторъ шарѣчия да изпише образа му въ църквата Свети Петъръ и Павелъ. А това бѣ единственъ случай да се доближи човѣкъ до строго вардения тиранинъ. Дали Драганъ бѣ успѣлъ да изпълни възложената задача?

О! ако той я бѣ изпълнилъ, вестта нѣмаше да остане скрита . . . Като огънь щѣше да пламне по цѣлата страна чудната, невѣроятна новина. Камбани щѣха да грѣмнатъ въ буйно ликуване, народътъ щѣше да излѣзе по всички друмове, гончии щѣха да долетятъ като стрели . . . Но Радуль мислѣше най-лошото. Ако Драганъ само бѣ дрѣзналъ да дигне рѣжка връзъ умразния натрапникъ, безъ да успѣе да извърши намисленото?

Отново навѣнъ залаяха псетата. Всички се заслушаха съ изостренъ до болезненост слухъ. Сърдцата имъ забиха. Бързи стѣпки отекнаха по дългия коридоръ. На прага се